

הנאשמים; אחד לתקופה של 15 יום; אחר — ל-19 יום. כל השאר הוחזקו במעצר משבוע עד 10 ימים, ושוחררו (ראה רשימה מצורפת ובה פירוט שמות החשודים ותיקופות מעצרים).

המישטרה התייחסה לפשע המור זה ב-רשלנות פושעת לאיפחוח, עיכבה את הגשת המר"ה החקירה מהך חודשים ארוכים. אך לאחר שהוגש, ניתן היה לצפות שגלגלי המישפט, אף שבישראל הם טוחנים לאט, בכל-זאת יתחשבו בזממיהם המיקרה, יפעלו במרץ להבאת הנאשמים לדיון.

אבל לא. פרשת האונס הברברי מראש העין מתגלגלת בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב זה כשלוש שנים. השופטים, התיביעה, העדים ואפילו הנאשמים עצמם, התרגלו כניראה לפרטים המבעיתים שנגולו בפניהם. פעם אחר פעם זומנו כל הנוגעים בדבר לשיבות בעניין התיק, דנו בו בעצלתיים, כאילו אירע על כוכב אחר, כאילו לאיש מן המידיניים אין נגיעה אישית בו. הנאשמים היו מגיעים, מעידים, מבלים שעה קלה במיוגון בית-המישפט, שואלים מה רוצים מהם, וחוזרים לחייהם הרגילים, על-מנת לשוב כעבור חודש.

ברשימה המצורפת מפורט סדר הישיבות שקיים בית-המישפט המחוזי, בהרכב ה-שופטים יצחק רווח (אב-בית-דין), אהרון אולסקר ותיים ארליר, משך שלוש שנים תמימות.

עד לתחילת חודש ספטמבר 1974, מהלך 34 חודשים מאז הגשת כתב-האישום (ש-הוא-עצמו הוגש באיחור של שנה), ישבו השופטים בהרכב זה רק משך 26 ישיבות, דבר שצויין על שער התיק. כלומר, הושפטים הנכבדים קיימו פחות משישה אחת בחודש, משך כל הזמן הזה, בתיק הפשע החמור הזה.

כיום יכולים השופטים לטעון, להגנתם, כי בר-1973 הייתה מילחמה בארץ, עורכי-הדין גויסו וגם חלק מהנאשמים גויסו, חלק מההזמנות לדיונים, שנשלחו אל הנאשמים והעדים, חזרו מפאת סיבות שונות, ועוד ועוד.

פחות משישה אחת

לחודש

אך במשך השנתיים שקדמו למילי-אחת יום-הכיפורים, משך 24 חודש, ישבו שלושה השופטים המחוזיים, בראשותו של השופט יצחק רווח, ב-18 ישיבות בלבד. ובמשך השנה הראשונה (72-71), דנו בתיק האונס רק 6 פעמים (!)

הסחבת המדינה בתיק זה גרמה לכך, שבתאריך 19 במארס 1974 נאלץ סגן המזכיר הראשי של בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, עזרא ברוך, לפנות בכתב אל סניגוריהם של הנאשמים, לבקש שימסרו פרטים מעודכנים בדבר כתובותיהם של הלוקחות שלהם, ופרטים נוספים, על-מנת שביית-המישפט יידע כיצד ומיניין לזמן אותם.

כלומר, שנתיים וחצי מאז הוגש כתב-האישום, עדיין מתלבט בית-המישפט ב-בעיית זימון הנאשמים.

תוצאות הסחבת — ברורות. אף אחד מ-15 הנאשמים שנימנו בכתב-האישום, אינו יושב היום מאחרי הסורגים. וזוהי עובדה מוזרה מאד, מאחר שבכל מדינה מתורקנת בעולם היו כולם נכלאים מייד, על כל אחת מן ההאשמות התלויות ועומדות נגדם.

הוראות התיק לפיהן מואשמים הנאשמים, הן: אונס בצוותא; בעילת נערה ש-היא מעל ט"ו שנה ולמטה מגיל י"ז שנה (קטינה בת 16); מעשה מגונה בכוח; ולגבי שני הנאשמים הראשונים, 1 ו-2: גם חטיפה. ויש לזכור שהעונש המכסימלי על אונס-בצוותא, בלבד, הוא 20 שנה.

לכן, אין זה פלא שהשבוע, אמר אחד הפרקליטים הבכירים המייצגים את המדינה בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, לכתב העולם הזה:

"איך אפשר לבקש מאסר על עבירה שבוצעה לפני מיספר שנים, כשהעברין כבר התחתן, ויש לו ילדים וחובות כלפי המישפחה החדשה שלו? וגם הקורבן הוא כבר לא קטין, והתאושש, ואולי אפילו שכח?"

אך אין ספק כי הוא טעה, לפחות בנקודת דעה אחת. הקורבן לא שכח, וכך הפכה פרשת האונס מראש-העין, לאונס כפול: קטינה נאנסה באכזריות על-ידי קבוצת שושעים, והסחבת הפרשעת אנסה את התיק.

במדינה

(המשך מעמוד 18)

זו של עושיה-מיעוט כוחה יפה למיקרה הנדון.

השופטת קבעה גם, כי אינה מקבלת את טענת נציג הבנק לפיתוח התעשייה, עורך-הדין ברוך גרוס, כי יש לדחות את הרבקה לציר-מגיעה משום שאין הוכחה, ו-אפילו לכאורה, כי מתן טובת-ההנאה ל-זנבר נעשה בניגוד לחוק החברות. השופטת אבנור ציינה, כי טענות עורכי-הדין פלדמן אינן מופרכות, ויש להן אחיזה בחוק.

המס הנתבע הוקטן. השאלות ה-משפטיות הללו יעסיקו עוד רבים, שכן פסק-הדין האמור פותח עתה פתח לצעדים מרחיקי-לכת, כך, למשל, יוכל לביב לבקש מן הבנק לפיתוח התעשייה ביטול כל תשי-לומי מיסים, שנעשו עד כה בגין טובות-ההנאה למנהלים בכירים אחרים.

ניתן גם לבקש את מערכת ההסכמים המיוחדים שנעשו בין הבנק למס-ההכנסה בעניין זנבר, שכן בתחילת הדיון במישפט הודיע עורך-הדין גרוס, כי מס-ההכנסה הקטין את המס הנתבע בעניין זנבר מ-650 ל-200 אלף לירות בלבד.

ברור כי זנבר לא יוכל לשלם מס זה, שכן משכורתו אינה מאפשרת זאת ולו גם משך עשרות שנים. עליו להרוויח, ברוטו, לפחות 600 אלף לירות, כדי לשלם נטו מס של 200 אלף לירות שהוא חייב.

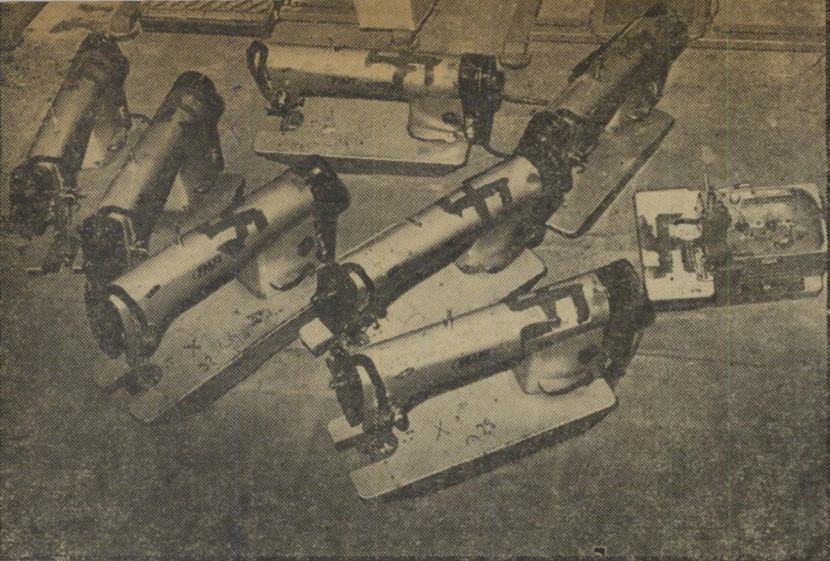
השאלה היא אם ינהגו שילטונות המס בזנבר כמו בכל שכיר אחר, יהייבר אותו לשלם את המס ויטילו עיקולים על משכורתו, כפי שנהגים לגבי שכירים אחרים.

בכל מיקרה, האפשרויות הפתוחות הן שתיים: האחת, הסדר מתחת-לשולחן בין זנבר לשילטונות המס על הסכום הדרוש ממנו, שיוביל לביטול דרישת המס. הר אפשרות השנייה: זנבר יוכל למכור את דירתו השנייה בירושלים, ברחוב ברטנורא 12 שברחביה, להשתמש בתמורתה לתשלום חובו למס-ההכנסה, אולם יש להביא ב-חשבון, כי על התמורה יצטרך לשלם מס-שבח מקרקעין, כך שלא יישאר לו הרבה לצורך חוב המס על הדירה שבתל-אביב.

במיקרה כזה, יתגלה לכל כי זנבר רימה את ועדת-ההכספים של הכנסת, שדנה בשער-תו בהטבות שקיבל מן הבנק לפיתוח התעשייה, וחבריה חשבו כי הוא מחוסרי-אמצעים. אילו ידעו אז כי יש לו עוד דירת-סאר אחת בירושלים, ספק אם היו מגינים על מעשי הבנק.

חיידעיתונאיסופר זב מתוך המילחמה

מכונות תפירה מחולקות במקום דמי-שכירות

המילחמה

צחוק מר במילחמה

העיתונאי יגאל זב

ששירת במילחמה כחייד

קרבי, העדה אותה

עך ספר

"לולדה שלי שלוש גופות / שלוש גופות יש לולדה שלי / לולא היו בה שלוש גופות / לא היתה זו הולדה שלי."

כך שרו, לצליליו של שיר-הילדים הידוע לכובע שלי שלוש פינות, הצנחנים באפי ריקה, בעיצומם של ימי-המילחמה.

את מילותיו של שיר זה, ושירים וסיפורים רבים נוספים מתוך הקרבות ו-ביניהם, העלה על הכתב העיתונאי יגאל זב, בספר שמש שחורה, הראשון שיצא מאז המילחמה, אשר נכתב על-ידי עיתונאי שהיה חייל קרבי וחזה את מראותיה מבשרו.

ועוד שיר-ילדים יפה ומוכר שקיבל שיפוץ מילחמתי, בפי משוררי-הקרוב: "דודי חסף פגז אר-פיג'י / מעופרת יצוקה, / יודעים אתם לכבוד מה? / לכבוד המילחמה." אלא שכאשר הושר שיר

זה, לא נועד להמם את הלב סביב הנוכיה ולביבות. הוא נועד להמם את הגוף, להביא קצת מריח הבית, ועימו לזכור היכן אתה נמצא.

"מי עין הרע, או, לדוגמא, שיחתי לוחמים קטנה ומרה אחת:

"אם תשאלו אותי, אני אוהב ציפורנים אדומות."

"מי שואל אותך?"

"אני אזיו את האבן להציץ איזה פרחים הבאתם לי, ממזרים קמצנים שכמותכם, א-פרוסו, מה לכתוב על המצבה שלך?"

"לכו בעיקבותי."

"צחקים" כותב יגאל זב. "צחוק מר, כך הם צחקו. בין קרב לקרב, נגד עין-הרע, כדי לומר לפגז הבא: חיסלנו לך את גורם-ההפתעה, אין לך מה לבוא, ואולי באמת לא תבוא."

עסקים

צלבי-הקרב הנוקם

יהודי מארה"ב, בעז מיפעל,

ברח מהארץ אחרי ששבר

בפטיש 15 מכוניות-ספירה,

וצייר עליהן צלבי-קרב — כנקמה

השוטרים, זעימם המהנדס נוח הרשנזון מרחוב סילה 7 בתל-אביב, זינקו לתוך בניין אופנת נה"ח בקריית-מלאכי, בידו של המהנדס היה צו של בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, אשר נענה לבקשתו של הרשנזון והורה להחזיר לו את 15 מכוניות-הספירה, רכישו, שנמצאו בתוך הבניין, השערים נפתחו, השוטרים והרשנזון חד-רו פנימה, ואז נדהם המהנדס למראה עיניו: המכונות שלו, שהיו פעם חדשות ויפות, היו מפוררות לפניו, שבורות במה-לומות-פטיש, ועל גביהן מצוירים צלבי-קרב!

קנייה בלתי-יחוקית. את המאבק המישפטי להחזרת 15 מכוניות-הספירה שלו, החל הרשנזון בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, כאשר הגיש תביעה נגד תעשיית קונפציה — נחלת הר חבידי שבקריית-מלאכי.

הרשנזון טען, בתביעתו, כי עשה שני חוזים עם תעשיית הקונפציה, בשנים 72-1971, כשהשכיר למיפעל זה 15 מכוניות-ספירה. בגלל החוב, שהצטבר עקב איתשולם דמי-שכירות עבור המכונות, ביקש המהנדס לקחתן בחזרה, אך גילה כי הן הועברו לאופנת נה"ח.

כשפנה למיפעל זה, אמר לו המנהל שהמכונות ניקנו על ידו מתעשיית קונפציה. המנהל, דורי וילסון, היה משוכנע כי עשה עסק חוקי.

או גילה הרשנזון לוויילסון, כי שניהם נפלו קורבן לתחבולות של תעשיית קונפציה, אשר מכרה דבר שלא היה שלה, הגילוי לא הועיל, וילסון כעס, אך לא הירשה למהנדס לקחת את מכונות-הספירה שלו חזרה לתל-אביב.

הרשנזון פנה לבית-המישפט.

מנהל המיפעל אופנת נה"ח הוזמן להקיר רה במישטרה. הוא אישר כי ברגע של רוגז צייר את צלבי-הקרב על מכונות-הספירה, אך טען שלא שבר אותן.

בית-המישפט הוציא מייד צו עיכוב יציאה נגד וילסון, אך זה הצליח להתחמק וברח מהארץ.

צחוק עצבני, כך צוחקים אנשים על גלגלי-העיניים.